

Štiri klince gori,
Štiri klince doli.

in pa:

Martin v Zagreb,
Martin iz Zagreba.

Vse vtihne in strmi, baroneša, pravi angeljček za me, spet spregovori: „Ali vam nisem pravila, da gospoda M. še roka boli, da mu mir dajte, — lek, lek, lek — prav je, prav je, da vam je tako šalo naredil“. — In tako sem bil rešen. — Mrtvaški pot sem si s čela brisal in se pohlevno v en kot stisnil. Pozneje tudi je ona polna takta otroke zmiraj sama na glasoviru urila in meni nikdar ne besedice rekla. Božič pride, stalni odgojitelj se je popolnoma ozdravil, jez sem se priporočil in za tri mesce 360 gld. potegnil in še povrh za sv. Miklavža srebrno žepno uro dobil — in tako je zlata praktika obveljala. Zapraviti nisem mogel kebra, ker sem tako samotno živel, kakor egiptovski puščavniki iz tretjega stoletja.

Ko je France končal, se nismo mogli njegovi prekanjenosti dosti načuditi, še Tila za vrček prime in s Francetom trči, rekoč: Bog te živi! kaj ne, juter bom že v svojih hlačah!?

Bili smo veseli, da še ne kmalo tako, dolgo čez polnoči skupaj; Lim in France sta se skušala, kdo bo več plačal.

Spet je leto minulo. Lim je popolnoma dohtar postal in prvi od družbe Dunaju za zmiraj hrbet pokazal. Za njim debelega, svitlega krčmarja od „pijanega srakoperja“ mrtvoud zadene in tako je starodavna historiška krčmica nehala. Turibius se je nazaj v Hamburg podal skrbet, da slavna rodovina Skoggs-ov ne pomerje.

Tudi modroslovni Špencir se je naveličal načelo slovenske filozofije iskati in se je na Hrvaškem za gimnazijalnega učitelja naselil, kjer zdaj pri pičli plači principa išče, po katerem bi saj vselej iz lajčevega žepa, kadar va-nj seže, en bankovček za 10 kebrov potegnil.

Šuka se je pa v domačijo spravil, kjer je v nekem „pecirku“ blizu Ljubljane c. kr. politički uradnik in berače na vse pretege neusmiljeno preganja in zapira. Pravijo, da ga vsak že eno uro deleč, kakor turško kugo, zavoha in se mu gotovo, magari ko bi ob sedmih bergljah hodil, ogne.

Dohtar Lim je v prijaznem hrvaškem mestu blizu Zagreba, kjer veliko ljudi ozdravi in lepe krajcarje služi. Da mu jih tudi precej pomerje, mi ni treba dostavljati, in da jih, če je le moč, strastno po stari navadi strančira. Njegove sanje so še zmiraj tiste, namreč: da bo on na prihodnji zdravoslovski fakulti na jugoslovanskem vseučilišču v Zagrebu gotovo profesor anatomije postal.

Vsakdo bo pa radoveden vprašal, kaj je vendar prekanjeni in praktični France Môdrós postal. Kakor po navadi je spet enkrat zginil, al nazaj ga ni bilo več; kaj, kako in kam, ni nihče vedil. Ko letos enkrat Lima obiščem, mi pové, da je France nazadnje z vso svojo praktičnostjo rudeče hlače obul in se med papeževe vojake vpisal. Potem mu je enkrat poznej iz Napulja pisal kakor lajtnant v Tür-ovi diviziji Garibaldi-ove armade. Zdaj pa vsaki dan pričakujem, nadaljuje Lim, da mi bo iz Črne gore pisal, ker se mi vse tako dozdeva, da se je podal zdaj tje, kamor ga je vedno njegovo slovansko srce vleklo.

Dolžan sem še povedati, kaj je preslavni in vse časti vredni trgovec gosp. Emanuel Kanalček — s kterimi primki ga France nikoli ni pozabil nagovoriti — postal. Bil je on gotovo prav sposoben knjigovodja, ker je imel 2000 gold. plače na leto, al stavil je on vso svojo srečo na bogato partijo, ki mu bo na noge pomagala. Ker težko bi ga bilo prepričati, da se more ktera deva njegovim žganim lasem zoperstavljati. Popraševali smo ga včasih, če bi ne imel volje kdaj se v Ljubljani samostojno naseliti, kakor veliko mladih trgovcev njegove mere. Pa imel je na to zmiraj ošabni odgovor pripravljen: Krajnsko je za-me gar-

jeva glava, kjer Ljubljana, kakor poglavitna uš kraljuje; moja firma mora enkrat po Hamburgu in Londonu na glaslu biti!“

Imel je posebni „fiduc“ na hčer velikege trgovca M., s katero je enkrat na balu plesal in en par besed spregovoril. Govorica je bila, da bo imela najmanj pol milijona dote. Tudi mu je zmiraj neznano zaljubljene pisma pisarila, kteri so nazadnje v Kanalčku tako ponosnost zbudile, da že ni bil voljen več se z nami pomenkovati. Le tega ni vedel, da mu vse te liste France dopisuje. Čez nekoliko časa dobi list, v katerem ga njegova Amalija prosi, naj se vendar zdaj k njenemu očetu potruži in o tej zadevi eno resno zine. Kakor rečeno, tako storjeno: v fraku, v glacé-rokovicah in žgan, kakor po navadi, se gre predstaviti. Natanko nismo nikoli zvedili, kako se mu je tam godilo, le to smo povzeli iz njegove mimike, da je kar po telegrafu tri nadstropja po stopnicah doli letel. Ravno takrat je tudi po svojem stricu na Notranjskem 1500 gold. podedoval in sam je imel tudi toliko od treh let prihranjenega. Pripetlej pri njegovi nebeški Amalii ga je tako spremenil, da je Dunaj za zmiraj zapustil, se v majhen kraj na Notranjsko podal in kramarijo naredil. — Nikoli se več ne žge, z zavihanimi rokavi špeh reže, v lajto po arenke sega in kresivno gobo prodaja — ni več za poznati — al pri vsem tem se pa prav izvrstno počuti.

Kratkočasnica.

Kako neki Nемеc slovenščino razume.

Ako na čelo svojega spisa postavim besedo „kratkočasnica“, ne mislite, da je prigodba izmišljena; svoje poštenje Vam zastavim, da je skoz in skoz resnica, kar bom povedal.

Bilo je na dan sv. Štefana, 26. grudna l. l., ko pride po naključni oskrbnik nekdanje grajšine v cerkev; bila je ravno pridiga. Gospod kaplan, znan iskren rodoljub, razlagajo življenje, trpljenje in smrt mučenika, in končaje pristavijo, da sv. Štefan je slavno premagal svet in smrt. Slovencom neprijazni Nемеc je pazljivo čakal, ali bo katero popadel; ko zasliši „slavno“, se mu jeza vžgè, da iz cerkve pridši začne enemu svojih znancov, kteri ni pri pridigi bil, pripovedovati, kaj je v cerkvi slišal rekši: „Ist das doch eine Niederträchtigkeit von den Geistlichen, dass sie sich unterstehen, eine so grobe Lüge von der Kanzel dem gemeinen Volke vorzutragen und ihm vorzuplauschen, dass der h. Stefan ein Slave war!“ itd. Tako se je sirotek jezil, pa ni vedil zakaj; da bi sv. Štefan Slovan bil, mu ni šlo iz glave. Priložnost gosp. pridigarja za to zgrabiti, je kmali prišla. Bilo je več gospodov zbranih, kar naletí tudi ta oskrbnik; najde ravno tistega pridigarja in si misli: haha! zdaj se bova učila življenje svetnikov razkladati! Al strašno se je opekel; smeha je revček si toliko nabasal, da je osramoten pobegniti mogel. D. G. Smolčan.

(*Dober svet*). Dandanašnji ljudje vse poskušajo, da bi si najboljše ohranili. Tudi jaz sem čital v neki madjarski knjigi, ki pod naslovom: „Oerözd betsületedet“ moško zadržanje priporoča, mnoge pravila, ž njimi se nadležnih poslušavk ubraniti. Med drugimi ojstroumnostmi tudi to-le priporoča: Vtakni palec desne roke med dva bližnja sosedu, in na vsako stran njegovo stisni med-nja črni fižolič, vso pest pa z belim robcom tako pokri, da se bodo le ti trije prsti ven vidili, pri luči pokaži to podobo tisti, ktere nočes priče svojih pogovorov imeti. Bežala bo, se v nji ogledati za kakih štirideset let starejšo mamiko.

Skušnja veljá — res je! — Le to ni res, in tisti gospod v K..... nima prav, ki je vse to nalašč na-se obrnil. — Resnica, dragi moj! naj Vam bo sploh močno priporočena; saj jo sami drugim priporočate.